

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Enric Rimbau.

Director de continguts: Àlex Milian.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Josep
Andrés (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Joan Canela
(*Johannesburg*), Jordi Carreras (*Nova York*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Miriam Diez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González
(*Washington*), Joan Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere
Habet (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*),
Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequin*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria
(*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Ridícul constitucional

Això que passa al Tribunal Constitucional espanyol no és normal. Evidència que el paradigma de l'Espanya de les autonomies, sorgit de la transició i bastit els darrers trenta anys, és en una profunda crisi. La setmana passada el TC desestimava el sisè esborrany de sentència sobre la constitucionalitat de l'estatut català. Aquesta darrera versió, més dura i contundent que les anteriors, redactada pel vice-president de la institució, Guillermo Jiménez, tampoc no va reeixir. Després de més de tres anys i mig, continua l'espectacle amb un nou episodi, ara protagonitzat per la presidenta de l'alt tribunal, María Emilia Casas. I proposa un canvi de metodologia: sotmetre a votació dels magistrats la constitucionalitat dels articles de l'estatut per blocs, amb l'objectiu d'anar construint el consens impossible, fins ara, a partir de la suma de petits consensos.

Però facin què facin, la credibilitat d'aquest tribunal, que se suposa àrbitre, ha quedat anorreada. I això ha passat perquè, bàsicament, qui havia de ser jutge ha esdevingut part del conflicte. Ens trobem immersos en allò que pot ser l'inici del conflicte institucional més important des de la transició. I és que un tribunal absolutament polititzat, entre sectors que responen a interessos dels dos partits majoritaris espanyols, PSOE i PP, amb una credibilitat molt més que tocada, ha de decidir sobre el text referendat a Catalunya. Sigui quina sigui, la resolució final difícilment serà assumida de bon grat per les parts. Una sentència que retalli –per poc que sigui– el text que ja va ser retallat durant el procés de negociació a Madrid, difícilment serà assumit a Catalunya, si més no per una gran majoria. I, finalment, si es produís un tomb –tan sobtat com inesperat– per part dels membres del tribunal i s'inhibissin de prendre la resolució, o bé PP i PSOE permetessin la renovació del Constitucional, a Espanya seria vist com una interferència política de Catalunya en les decisions del tribunal.

D'una altra banda, la renovació del TC tampoc no és cap garantia per a la integritat de l'articulat de l'estatut català. No hi ha cap motiu per a pensar que un tribunal renovat assumeixi la decisió de deixar el text tal com hi va entrar. És, doncs, només un moviment per a guanyar temps i evitar, en tot cas, que l'afer esclati en plena campanya electoral catalana, amb unes repercussions difícilment calculables. De manera que aquesta solució només ajornaria la resolució per a la propera legislatura catalana. Però la sentència, més tard o més d'hora, acabarà eixint.

Això que passa al TC va molt més enllà del debat de la constitucionalitat de l'Estatut. Hi ha en joc la resposta definitiva –per primera vegada a la història Espanya– que l'estat dona a les seves perifèries sobre la possibilitat d'un model de relació alternatiu que no sigui basat en la imposició d'una identitat única i anacrònica. I, de moment, tot indica que la resposta comença a ser prou clara.

Als nostres lectors

Finalment comencem a poder mirar fit a fit la magnitud de la crisi. Una crisi que, igual que una gran bola, cau amb una força especial sobre les economies europees més vulnerables, com la de Grècia, i en un *efecte dòmino* amenaça d'esfondrar la d'alguns altres estats. En aquest context se situa la retallada dràstica i polèmica que ha engegat el president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, empès –si us plau per força– pels principals líders europeus. Unes retallades que afectaran de ple les inversions previstes als Països Catalans.

A banda la imputació del president valencià, Francisco Camps, també analitzem els darrers canvis en el mapa de les caixes d'estalvis, damunt les quals els grans bancs, amb el suport de l'estat, tenen els ulls posats.

Enric Rimbau, director